

planeras symposiet. Först därefter tillfrågar marknadsavdelningen potentiella utställare.

Denna arbetsprocess innebär att vi är redaktionellt självständiga i vår symposieverksamhet. Det är vi, oberoende av industrin, som avgör vilka teman och symposier vi ska ha.

Det kan ju inte vara obekant att andra medicinska möten även tillåter utställare.

Järhult/Thörn ställer vidare frågan om Läkartidningen i första hand ska vara ett forum för att meritera sig och berätta om smala vetenskapliga fynd.

»Läkartidningen har plats för både det mer ovanliga (som också kan vara viktigt att känna till) och det mer breda och allmängiltiga.«

Vårt svar är att Läkartidningen har plats för både det mer ovanliga (som också kan vara viktigt att känna till) och det mer breda och allmängiltiga.

I ägarpolicyen står att »Läkartidningen är en medicinskt vetenskaplig och läkarfacklig tidskrift med tonvikt på medicinskt innehåll av internationell vetenskaplig standard«.

Slutligen. Ingen tidning, inte heller Läkartidningen, gör allt rätt hela tiden. Men att vi inte är helt ute och cyklar bekräftas av vår senaste läsarundersökning, genomförd under mars 2010. Där ger läsarna betyget 4,6 på en 5-gradig skala över Läkartidningens trovärdighet, och betyget 4,5 över hur informativ den är.

Vi har genomfört läsarundersökningar sedan början på decenniet. De är stabilt positiva. Järhults och Thörns bekymmer över tidningens utveckling de senaste åren får alltså inget stöd i dem.

REPLIK 2:

Vi värnar Läkartidningens publicistiska självständighet

Läkartidningen är en viktig kanal för förbundet att nå ut till medlemmarna. Samtidigt är det av stor vikt för oss att tidningen har en hög journalistisk integritet. Läkarförbundet har därför en ägarpolicy som tydligt framhåller tidningens publicistiska självständighet.

Ake Thörn och Bengt Järhult är två flitiga debattörer, inte minst i Läkartidningen. De är nu besvikna på hur tidningen utvecklats och på Läkarförbundets roll. De delar av artikeln som berör förbundet bemöter jag, innehållet i tidningen besvaras av chefredaktören och medicinska huvudredaktören.

Att ha en flitig dialog med medlemmarna är något som jag och resten av förbundsstyrelsen värdesätter stort. Därför tackar jag för detta inlägg som ger möjlighet att förklara hur vissa saker hänger ihop i vårt förbund.

Läkartidningen, med sina mångåriga anor, har alltid haft en nära anknytning till Läkarförbundet. Den här typen av anknytning är vanlig, även internationellt. Som exempel kan nämnas brittiska läkarförbundets motsvarande relation till BMJ och amerikanska läkarförbundets till tidskriften JAMA.

Inom Läkarförbundet diskuteras vi kontinuerligt vår kommunikationsstrategi, där

Läkartidningen givetvis ingår som en viktig kanal för förbundet att nå ut till medlemmarna. Samtidigt är det av stor vikt för oss att tidningen har en hög journalistisk integritet. Läkarförbundet har därför en ägarpolicy, som antogs 2004. Ägarpolicyen framhåller tydligt tidningens publicistiska självständighet.

Att tidningen skulle vara en »megafon« för Läkarförbundet är taget helt ur luften. Påståendet är faktiskt direkt nedlåtande mot redaktionens professionella journalister som arbetar i enlighet med sin yrkesetik, formulerad i bland annat Spelregler för press, radio och tv.

Läkartidningen är alltså inte integrerad i Läkarförbundet. Vi äger tidningen, och den ger avkastning till förbundet, enligt väl diskuterade normer, men vi äger inte rätten att definiera innehållet. Läkarförbundet disponerar ledarsidan, där vi uttrycker förbundets politik, samt en förbundssida.

Att Läkartidningen blev medlemstidning 2006 var resultatet av en intern diskussions- och förankringsprocess som tog två år, och det var fullmäktige som fattade beslut i frågan. Ett syfte var att Läkarförbundets medlemmar

ska erhålla tidningen som en del av medlemskapet. Läsarundersökningar visar också att de flesta medlemmar regelbundet läser och mycket uppskattar Läkartidningen.

Läkarförbundets ledning försöker alltid svara på de artiklar som riktar sig direkt till oss. Däremot går vi naturligtvis inte in i varje debatt. När det gäller frågan om kvalitetsregister så har det varit en mycket bra debatt i Läkartidningen, där olika åsikter framförts. Själv har jag gjort inlägg på debattsidorna, även på ledarplats. Jag avstod från att kommentera varje inlägg, tror debatten blev bättre så.

Åke Thörn skrev för några veckor sedan en debattartikel där han ville använda en fotnot med hänvisning till mig. Något jag då vände mig emot och som han nu kritiserar. Vad jag ifrågasatte var värdet

»Det var inte mer försåtligt eller konspiratoriskt än så.«

av att använda ett citat ur en tidigare mejlkonversation och att lösryckt ur sitt sammanhang använda texturklippet som fotnot i en tryckt artikel. En uppfattning jag meddelade chefredaktören. Det var inte mer försåtligt eller konspiratoriskt än så.

Som företrädare för förbundet är jag angelägen om att vi har en bra och välläst medlemstidning. Därför genomför Läkartidningen regelbundet läsarundersökningar som Läkarförbundets styrelse tar del av. Vår uppfattning är att tidningen utvecklats på ett positivt sätt de senaste tio åren.

EVA NILSSON BÅGENHOLM
ordförande,
Läkarförbundet